

WEEK-OVERPEINZINGEN

Een werkelijke winst van de laatste maanden

Ik geloof niet dat ik mij vergis als ik meen een geestelijke winst op te merken, die in deze laatste maanden aan ons volk werd gegeven.

Er is allereerst de winst, die een volk altijd ontvangt wanneer het sommige dingen gemeenschappelijk doet en niet individueel, ieder op zijn eigen houtje.

Wij hebben in die weken gemeenschappelijk gezongen, feest gevierd, geluisterd naar de Radio-uitzendingen, en dit gemeenschappelijke, ofschoon het niet geregistreerd kon worden op papier, versterkte onze geestelijke eenheid als volk en moet daarom geschreven worden op de creditpagina van ons leven. Wij zijn ongetwijfeld iets rijker geworden in deze dagen van ons gemeenschappelijk doen.

Maar het is niet dit, waarop ik het oog heb dit oogenblik. Waaraan ik nu denk is de veel verder reikende winst, dat er zooveel kleine tegenstellingen en ook geschilpunten zijn weggevaan in deze weken en dat dit mede geschied is op een terrein, waar de tegenstellingen dikwijls net langst zich handhaven: het terrein van de Kerk. Zeis daar viel een gezindheid van verzoening en samenwerking te bespeuren. Hervormden en Gereformeerden kwamen samen in één Kerkgebouw om de gemeenschappelijke vreugde te vieren. Het platteland ging daarin over het algemeen voor, en dat is tot beschaming geweest van vele steden.

Eén van de meest verheugende verschijnselen was, dat enkele jeugdverenigingen alle animositeit tusschen de verschillende Kerken, waarvan ze uitgingen, konden vergeten en in Utrecht samen kwamen. Dat was een groote gebeurtenis in ons land! Er kwam een frissche wind waaien, die de kopjes van vele bloemen naar elkander heeft gebogen. En hoort! Er was een harmonisch ruischen voor een korten tijd als van een lentewind, suizend door de boomen.

Het herinnerde mij aan wat ik eens las van een zendeling, die op een vergadering een nauwere samenwerking bepleitte tusschen neger- en blanke Christenen. In het vuur van zijn betoog liep hij naar de piano en zei, terwijl hij naar de toetsen wees: „U kunt een bepaalde muziek uit de witte toetsen halen, en u kunt een bepaalde muziek uit de zwarte halen, maar u kunt de volle muziek slechts te voorschijn roepen uit de zwarte en de witte samen.”

Hij had gelijk. En ik herhaal zijn mooie woord, met een bijzondere toepassing voor ons land en ons volk: de Hervormde Christenen kunnen bij ons een prachtig werk voor God doen; en de Gereformeerde Christenen kunnen iets moois voor Christus doen; en de Leger des Heils-menschen; en de Christenen van de Vergadering, zij kunnen allen iets goeds doen en meehelpen het Koninkrijk Gods te doen komen. Maar den meest gezegenden invloed kunnen wij samen doen uitgaan, wanneer wij, onze onderlinge geschillen vergetende en meer nadruk leggende op wat ons verbindt dan op hetgeen scheidt, de handen ineenslaan om in vele dingen samen te werken.

Dan zou de schoonste muziek opklinken naar omhoog. En God de Heer, die Zich verheugt in onze eenheid, zou Zijn zegen over ons uitstorten als een lenteregen, om het landschap te drenken als nooit te voren.

Hoe die winst te behouden?

De groote moeilijkheid is nu om die aanvankelijk geopenbaarde eenheid te bewaren en te behouden. Het probleem is niet haar te wekken, maar haar te handhaven. Want o, zoo spoedig kunnen er tijden komen, dat de opgehoopte wateren weer beginnen terug te vloeien en dat de opkomende vloed overgaat in een dalende eb. Dan verbleekt de eenheid in de schaduw van het gewone leven. De samenwerking begint te horten en te stooten. De handen die ineens waren geslagen, laten elkander weer los. En toch is ons de plicht opgelegd om de eenheidswinst van deze dagen, hoe gering die ook nog is, te bewaren. Hoe zullen wij dat doen? Ik zou aanraden: laat ons de eenheid bewaren door samen te werken. Niets brengt de Christenen zóo samen als het werk; niets vereenigt zoo vast als het besef samen voor één groot doel te arbeiden.

Wij zijn er van overtuigd, dat als Christus nu eens in ons

212

midden verscheen en door Nederland zou gaan, Hij ons land zou zien als een veld, dat wit is om te oogsten. Want de witte velden voor den oogst, bestonden in het oog van onzen Zaligmaker in: verschroeid worden van dorst; hongerig zijn; verward zijn als schapen zijn die geen herder hebben. Dat is een teekening die ook op ons land past. Er is niemand van ons, wien dat niet zou gelden. Hier heeft geen Gereformeerde te roemen boven een Hervormde en geen Leger des Heils Christen boven een Lutheraan. De tijd voor zelfverdediging is voorbij! De wereld met haar wijsheid dreigt uitte te vallen. Wij zijn heel dicht bij den „dag des Heeren” gekomen, Wiens teeken immers zichtbaar zou worden in een hemel vol wolken.

Laat ons dan heel ons land vullen met een Christelijken, missionairen ijver. Laat ons te hulp roepen de groepen van jonge menschen, die in onze dagen zoo duitseijk bijken aangeraakt te worden door den Geest Goas. Laat ons hen oproepen om deel te nemen in alle takken van de geconstitueerde kerk in ons land. En terwijl de critici klagen, en de stuurhut aan wat hun nooit schuagen, moeten wij heel het land overdekken met onze onderneming.

Zoo alleen kunnen wij de winst van deze dagen behouden en busschen wij den Geest niet uit.

Ons antwoorde op Goas zegeningen, ons geschenken, zal dan niet liggen in lange redeneeringen, in weerleggingen of in zelfverdediging, maar in den wuivenden oogst van velden, die rijpen naar alle einden van den hemel.

A. G. Barkey Wolf

VROUWEN-WERELD-GEBEDSDAG

Ook dit jaar zal weer een gebedsdag gehouden worden en wel 12 februari, terwijl het onderwerp de bejdenis van Petrus: „Gij zijt de Christus, de zoon van den levenden God,” is. Het programma *) werd samengesteld door Miss Mabel Shaw, zendinge in Noord-Nedesia, Arika.

Wellicht hebt ge ze reeds eens of meermaals aegenomen aan dezen gebedsdag. Maar het is ook mogelijk, dat ge zegt: „waarom is een gebedsdag, speciaal voor vrouwen, noodig? ik ontken niet, dat het gebed een kracht is, doch is het niet voldoende, dat we persoonlijk, als gezin en als leden van de gemeente, bidden? Moet hier nu een afzonderlijke samenkomst van enkel vrouwen worden ingericht? is dit niet misschien een verkeerde vorm van Christelijk feminisme?”

Als ge zoo spreekt, zou ik u dit willen antwoorden: Wij, vrouwen, zijn meer dan de mannen geneigd alleen ons eigen, vertrouwd kringetje te zien. Volgens Mr De Graaf is dit zeis een ons aangeboren eigenschap. Hierin schuilt iets, dat ons neipt bij onzen arbeid als vrouw; dat ons geschikt maakt als aanvullende hulp van den man, die méér den ruimeren blik bezit. Doch er schuilt ook een gevaar in, n.l. dat we ons opsluiten in dien kring en alleen onze eigen belangen zien. En wat kan ons beter onttrekken aan deze geslotenheid dan het gebed, waarin we ons één weten met Christen-vrouwen over de geheele wereld? Misschien blijven er voor u toch nog bezwaren bestaan. Die kunnen van persoonlijk of van plaatselijken aard zijn. Wellicht gevoelt ge, dat ze u in den weg zouden staan bij een recht-meebidden gezamenlijk met de anderen in een of ander lokaal. Bid dan mee in uw eigen huis. Ofen de gemeenschap der heiligen. Ik kan niet beoordeelen, of uw bezwaren gegrond zijn. Maar ik weet wel, dat het voor ieder onzer goed is, wanneer we eens los komen van het al te beslotene.

Wellicht helpt ons dit, ook uiterlijk, den weg tot de anderen te vinden. Met de woorden van de samenstelster van de liturgie voor dit jaar kunnen we zeker allen instemmen: „Ik gevoel, dat eerst dan, als ons hart bewogen wordt tot aanbidding, er van ons gebed kracht kan uitgaan.”

Moge ons aller hart tot de ware aanbidding bewogen worden in de ure van den wereld-gebedsdag, maar evenzeer op alle andere dagen van ons leven.

J. M. W.-W.

*) Programma's zijn te verkrijgen aan het Bureau van de Federatie, Heerenstraat 40, Utrecht.